Ч. 17. Неділя 5 лютого (23 січня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата

у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Нїмці супротив ческо-нїмецкої акциї угодової. — Ситуация на Угорщині. — Внутрішні події в Росиї. — З поля війни.

В нїмецких кругах політичних зробила велике враженє вість, що президент кабінету др. Ґавч запросив до себе ческих проводирів. Припускають загально, що то запрошенє стоїть в звязи з угодовою акциєю в Чехії і що ціль тої конференциї буде обдумати способи, якими можна би дїло ввести в житє. Лїберецка „Volks Ztg.“ доказує на основі інформаций, одержаних від нїмецких проводирів в ческім соймі, що ческо-нїмецкі переговори угодові можуть відбувати ся лиш на основі знаних вже давнїйше постулятів. Утворенє постійної комісиї угодової єсть можливе лиш під тим услівєм, що послїдує національний подїл Чехії. Жаданє то підносить більшість Нїмців а без народного розмеженя — кажуть — нема бесїди о заведеню ческої мови у внутрішній службі урядовій.

Справа димісиї угорского кабінету вже рішилась вчера; Цїсар єї приняв. Але мабуть не так легко і борзо рішить ся, хто має стати наслїдником ґр. Тіши. Як звістно, загально припускають, що ґр. Юл. Андраші і єго мав поручити коронї ґр. Тіша. Але ледви чи він дав би собі раду. Андраші єсть проводирем партиї т. зв. десидентів, котра числить всего 24 членів. Коли би він хотів мати більшість за собою, то мусів би лучити ся або з лїберальною партиєю, котра тепер має 160 членів або з кошутовцями, котрі вибороли собі 163 мандатів; але анї в сїм анї в тім случаю не зможе він витворити собі більшости і в тім цїла трудність ситуациї. Партия кошутовців єсть нинї рішаючою, але ледви чи змогла би она прийти до власти. Она вбила ся клином між Австрию а Угорщину і хоче конче розірвати давний союз. Кошутовцї жадають: 1) щоби Угорщина відділила ся економічно зовсїм від Австриї та щоби утворено окремний угорский округ митовий; 2) щоби армія була в повнї національна; — 3) щоби угода торговельна, яку зробив ґр. Тіша з Нїмеччиною, була признана неважною; — 4) щоби угода з Австриєю, котра має бути послїдна, була заключена лиш на три або чотири роки. Наконець многі члени кошутівскої партиї домагають ся усуненя міністра справ заграничних ґр. Голуховского і ґен. шефа штабу бар. Бека.

З Москви доносять, що там на зборах шляхти відчитано вчера три проєкти адреси до царя. В першім проєктї сказано, що в теперішних тяжких часах хвиля зле вибрана для переведеня основних змін форми правлїня. Росия знайде способи, щоби у внутрі держави завести нормальне житє, скоро воєнна буря і розрухи будуть закінчені. Другий проєкт доказує, що в часї трудностий воєнних і внутрішних розрухів одно слово царя, на основі котрого свобідно вибрані заступники народу були би покликані до участи в правлїню, могло би звести Росию на добру дорогу. Підписані на тім проєктї заявили підчас дискусиї, що суть готові згодити ся на компромісову адресу. В третім проєктї сказано, що шляхта глубоко о тім переконана, що Росия перебуде також і сю тяжку добу, та вийде з неї повна слави і могучости; она вижидає з тугою царского слова, котре би показало, що звязь сполучаюча царя з народом росийским не розірвана і що цар, скоро то буде уважати за потрібне, покличе вільних репрезентантів народу до участи в сповнюваню задач держави. Нинї має ся рішити, яку адресу ухвалять збори.

Дон Хаіме, син іспаньского претендента дон Карльоса, написав з Манджурії, де служить в японьскім войску, лист до свого шурина кн. Массімо, в котрім промавляє за конституциєю в Росиї і так каже: Японьскі побіди затрясли автократичним правлїнєм чи радше бюрократичною всемогучостию в Росиї. Народ видить, що бюрократичний абсолютизм вино-

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клєрка Русселя).

(Дальше).

Барку знов справлено на єї первістну дорогу; вітрила надули ся від легкого вітру і розбиток лишив ся позаду корабля.

— Ви певні, що на корабли не було нїкого більше? — спитав капітан молодшого офіцира.

— Цїлком певний, капітане.

— Хто той бідний божевільний?

— О скілько я з єго бесїд змірикував, то він офіцир. Хто знає, що там могло стати ся, що відобрало єму розум.

— Хто знає — притакнув Бензон і поглянув на лїкаря, котрий виходив сходами на горішний поклад. — Ну, пане докторе, а як з ним?

Лїкар покрутив головою.

— Він вие, кидає ся і не хоче успокоїти ся — відповів той. — Хоче вертати на свій розбиток. Там може був би ще жив яких вісїм або десять днів, але тут ледве чи дочекає всходу сонця.

— Ах Боже! — сказав старий капітан і зійшов на долину до каюти.

Стало ся, як віщував лїкар.

Зараз перед першим дзвоненєм на полудне вибіг з бічної каюти приданий недужому за вартівника моряк і вскорі потім доніс лїкар капітанови, що недужий сконав.

— Нехай єго зараз зашиють — приказав Бензон, ідучи за послїдними пасажирами на долину до сальону. — Завтра рано похоронимо єго.

Між тим як в каютї їли обід, два моряки на передї корабля були тим занятї, аби завинути небіжчика в єго послїдну одїж, в кусник вітрильного полотна, котре мало єму служити також і за домовину. Один з них був той сам, що перше сидів коло недужого і доглядав єго. Він зашивав полотно легко дрожачою рукою, єго лице було блїде, а уста затиснені.

— Біль — відозвав ся він, коли лице небіжчика було вже закрите — чи такі як той мають також безсмертну душу?

Біль поволи поглянув в сторону, де сидів питаючий. Він був терпкої і глумливої вдачі.

— Коли він був моряком, гадаю, таким простим як ти або я — відповів він — то не мав душі, всьо одно чи був божевільний чи нї.

Том перервав свою роботу. Лискуча голка в єго пальцях сьвітила ся в сьвітлї вечірного сонця як огнений промінь.

— Що? — спитав з понурим зворушенєм, кладучи свою тверду велику руку не без почести на трупа. — То ти кажеш і я маю в то вірити, що отсей чоловік не мав душі, аби явити ся перед Господом Богом?

— Можеш вірити, що хочеш — відповів Біль — але я тобі кажу тілько, що чим більше ти віриш, тим скорше попадеш в ту струю, якою сей бідолаха пійшов в могилу. Спіши ся, нехай раз скінчимо.

Мовчки працювали дальше і коли вже ушили щось немов довгу пачку, зложили єї на передї покладу, а Том пійшов на задний поклад, аби принести фляґу до накритя трупа.

Була пора так зв. „другої песьої варти“, між шестою а осьмою годиною вечером; заходяче сонце залило цїлу половину західного неба темно-червоним жаром. Кухар виліз із своєї кухнї, з люлькою в зубах і в капелюсї насуненім по молодецки на лїве ухо. Він станув розкрачивши ноги перед трупом, приглядав ся, як Том накривав єго фляґою і спитав, коли будуть єго спускати в море. Моряк відповів нїмим потрясенєм голови, що мало значити, що він не знає.

— Я хотів би лиш знати — почав кухар, оглядаючи ся осторожно довкола, аби пересьвідчити ся, яких слухачів має коло себе — чому всьо таке переносять сюди на перед корабля? Всьо, що зле, обридливе і противне, приносять сюди до нас, на перед. Всьо що є — чи небіжчик, чи нездале до їди мясо, чи зіпсуту муку, з котрої хроби вилазять, взагалї всї річи, яких не хотять у себе мати, всьо то приходить сюди.

Кількох моряків приступило поволи близше і пооперавши ся о поруче, прислухували ся бесїдї кухаря.

— Чи не досить вже того — говорив кухар дальше, перервавши на хвильку бесїду циканєм люльки — чи не досить, кажу, того, що „янмаат“ наймаючись зобовязує ся працювати двайцять чотири години на добу? Чи

ватий за сю війну. З тої причини в очах Росиян інтереси мира і свободи тісно звязані з собою. Коли би цар Николай мав потрібну енерґію, щоби вирвати ся з під впливу двору і чиновничого опікуньства, коли би відважив ся скликати земский собор, коли би остаточно згодив ся ся поділити ту одвічальність, яка на нім спочиває, з народом, то війні сій, котра не єсть национальною, настав би конець. Цар міг би відкликати ся до свого союзника Франциї і до Анґлії, союзника Японців, а в Німеччині і Японії знайшов би певно підмогу, котра не допустила би до далеко сягаючих жадань Японців.

Нині нема вже сумніву, що Росияни потерпіли під Хайконтаї велику поражку, тим більшу, що російскі войска були там в переважаючій силі. Із звіту маршалка Оями, який тепер оголошено в цілій основі, виходить, що в битві, котру він називає битвою під Хайконтаї, взяло з обох сторін участь около 100.000 людий і що битва була далеко лютійша, як то представлено в перший хвили. Битва відбула ся підчас сильної метелиці снігової, котра утрудняла розглядати ся далеко. Ночі були страшно студені. Вислід битви якийсь час хитав ся і ситуация була для Японців критична; 30 російских пушок, уставлених зручно довкола Хайконтаї, острілювало японьскі позициї так, що ліве крило японьске потерпіло великі страти. Прийшло до завзятої борби, в котрій остаточно удало ся відперти Росиян. Відділи російскі уставлені в критих позициях коло Сандепу стріляли дня 28 січня на зади японьского відділу, котрий обійшов був Росиян. Японці припустили атак до тих російских позиций і відділ тої російской армії майже зовсім розбили. З цілого відділу осталось лиш 200 Росиян. Позаяк Японці всюди були слабші, наказав Ояма виконати нічний атак при участи всіх відділів. Виконано кілька атаків, в котрих Японці потерпіли тяжкі страти. По кількох инших атаках Росияни зачали уступати ся. Дня 29 січня о пів до 6 год. рано Японці припустили штурм на Хайконтаї а о годині пів до 10 були в повнім посіданю тої позициї. В четвер один російский полк піхоти зовсім вирубано.

Що страти Росиян були величезні, видко з того, що самі Росияни признають, що в битві тій погибло аж 10.000 людий. В такім случаю мусіло бути бодай два рази тілько ранених, отже загальні страти можна обчисляти на яких 30.000. Ґен. Мищенко єсть тяжко ранений в коліно і мабуть треба єму буде відняти ногу. Говорять загально, що становище ґенерала Куропаткина, котрий і без того мав богато противників на царскім дворі, єсть захитане і він буде вже в найблизшім часї відкликаний.

Новинки.

Львів, дня 4-го лютого 1905.

— **Перенесеня.** П. Намістник перенїс концептового практиканта Намістництва, Меч. Косецкого зі Львова до Станиславова.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** іменувала о. д-ра Войт. Ґалянга заступником учителя римо-кат. релїґії в І. ґімназиї в Перемишли, а заступниками учителїв в ґімназиях: Здисл. Кульгиса і Гавр. Тайха в І. ґімн. в Перемишли, Фр. Панкалу і Тад. Соколовского в Вадовицях, Йос. Краєвского в Станиславові і Здисл. Тулїього в І. реальній школї у Львові; — в народних школах іменувала: Волод. Кабаровского учителем і Анг. Кабаровску учителькою в 5-кл. школи в Турці. Івана Зубаля управ. 2-кл. шк. в Саджавці: учительками 2-кл. шкіл: Олену Мацьковску в Глиньску, Жигм. Сковроньску в Угорниках. Марию Чайковску в Вязовій, Анг. Піхлерівну в Ляшках мурованих. Софію Косовску в Сороках львівских, Марию Зубалеву в Саджавці; учителями 1-кл. шкіл: Фр. Трнку в Журовій, Фр. Шурмяка в Берегах і Стан. Нариса в Кривачці.

— **Репертуар руского театру** у Львові. Недїля. дня 5 лютого: „П і д г і р я н и“, мельодрама зі сьпівами в 3 дїях І. Гушалевича. — Второк, дня 7 лютого, перший раз: „Р о з б и т и й з б а н о к“, комедия Кляйста в перерібцї д-ра Ів. Франка.

— **Стипендия.** Гр.-кат. митрополича консисторня у Львові розписала конкурс з речинцем до 15 лютого с. р. в цїли надання одної стипендиї фундациї бл. п. Михайла Білецкого, гр.-кат. пароха в Городку, призначеної для учеників ґімназияльних гр.-кат. обряда в річній квоті 300 К. При наданю сеї стипендиї мають після волї фундатора увзглядняти ся передовсїм наслїдники Івана Білецкого, гр.-кат. пароха в Завадці і Василя Білецкого, гр.-кат. пароха в Дубівцях. Убігателї мають свої прошеня заосмотрені в сьвідоцтва хрещеня, убожества і шкільне з послїдного курсу, а взглядно також в документи доказуючі споріднене з згаданим Іваном Білецким і Вас. Білецким, управняючі до першеньства при наданю стипендиї через дотичну дирекцию ґімназияльну в висше сказанім речинци внести до гр.-кат. митрополичої Консисториї у Львові.

— **Нове руске економічне товариство на Буковинї.** В Чернівцях зібрала ся минувшої середи руска інтелїґенция на нараду над орґанїзациєю домашного промислу і ухвалено засновати в тій цїли продукційно-торговельну спілку „Праця“ на взір львівского „Труда“, але з ширшим кругом дїланя. Товариство то має занятн ся — як пише черновецка „Буковина“ — орґанїзациєю нашого домашного промислу, котрий доси нашим селянам рішучо не дає доходу, який при звістній естетичности і тревалости повинен приносити. Відтак буде оно займати ся справою жіночої конфекциї модиярства і т. д., а також війдуть в обсяг єго дїланя кравецкі мужескі роботи. На згаданій нарадї вибрано статутарну комісию, в котрої склад увійшли: пані Кумановска, Маєрова, Малинка, др. Смаль-Стоцкий, М. Левицкий і др. Когут. Комісия має покінчити свою задачу сими днями. Поки що

мусить ще й всьо, що нездале, пхати ся на перед покладу? На примір тут — він показав ногою на трупа — кажуть, що він був официром; отже чому єго собі не держать там коло себе? Официри мешкають і їдять в задній части корабля. за великим маштом, доки жиють; чомуж не держать їх собі там і по їх смерти? Нї, тодї переносять їх на передний поклад. Аж коли станугь тим, чим є кожда здохла собака, аж тодї можуть близше стикати ся з „янмаатом“.

Моряки воркотом одобряли бесїду.

— Нехай мене повісять — сказав один — коли не кожде єго слово правдиве.

Від керми залунало вісїм ударів дзвінка. Кухар замкнув свою кухню і розпочала ся перша нічна варта. Барка, що від сторони вітру мала розпущені помічні вітрила, плила полискуючи як ледова гора серед ясної місячної ночи, а великі сяючі звізди горіли як далекі сьвітла в чистім воздусї. По горішнім переднім покладї проходжував ся вартовий. Прочі моряки, призначені до варти, поклали ся, аби ужити трохи забороненого сну, по части по відверненій від вітру сторонї великого човна [1]), по части в тїни поруча; они повідсували ся як можна найдальше від трупа, а моряки, що спали в каютї, воркотїли і кляли, що полишено їм через ніч так близько страшного гостя.

Від горішного покладу на задї корабля надійшло двох мужчин. Они задержали ся на переднім кінци і приглядали ся довгій пачцї.

— І менї раз мало що таке не лучило ся — відозвав ся по хвили Марко Девенїр. — Одно посунене з покладу, одно плюснене у водї, а відтак нічо — нічо більше!

— Все таки лїпше як смерть в австралїйских хащах — відповів пан Генкі — де зіхне ся на шкварок, коли на то не позволять птахи. Страшна гадка сьвітити так білими кістьми. О много лїпше пропасти так цїлковито, як отсей тут, коли єго завтра вкинуть у воду. Я не хотїв би навіть, аби місяць сьвітив на мої кости — і при тих словах поглянув своїм лицем, що між двома чорними заличками виглядало тепер блїде як полотно, до гори на місяць, що сьвітив з темно-чорного небозводу мягким, срібним сьвітлом. Відтак почали оба поволи проходжувти ся.

— Хотїв би я знати, коли має перевести ся наша справа — промовив Генкі спокійно дальше. — Тролльоп, як видко, не може рішити ся. Чиж не знаменито сприяє погода? Чому не заберемо ся до дїла ще сеї ночи? Чи маємо може ждати, аж допливемо до проливу Маґеляна?

Девенїр зашипів на него, аби мовчав. Один моряк висунув ся з тїни великого човна, перейшов тихо попри них і підійшов до вартового на переднім покладї.

— Насамперед мусимо доплисти до умовленої околицї — сказав відтак Девенїр голосом чоловіка, що знає якусь тайну і займає якесь кермуюче становище. — Крім того здогадує ся Тролльоп, що старий щось підозріває і має ся на осторозї. Але я уважаю то покищо виключеним; старий вовк має вже таку вдачу, що воркотить і грубо поводить ся з людьми. До чорта, кого і о що мав би він підозрівати? Коли наспіє час, тодї мусить всьо іти як по маслї гладко, точно, без сварки і опору між нами, а головно і без розливу крови. На то мусимо найбільше уважати. Не сьміє нїчого стати ся, що грозило би кому з нас шибеницею.

— Коли заберегло ся до скринї з оружием?

— В найблизшім часї.

Генкі здвигнув плечима, свиснув тихо і пустив ся до горішного покладу на задї корабля. Девенїр пішов за ним.

VI.

Скриня з оружием.

Коли капітан Бензон появив ся на слїдуючий день рано на кораблн, була залога занятя митєм покладу; по півночи повіяв сильний сприяючий вітер і тепер летїв хороший корабель стрілою по филюючім океанї. Вітер віяв постійно з полудневого заходу; далеко на овидї забілїли в сьвітлї сонця три ясні точки — машти великого корабля, що як здавало ся плив також довкола полудневої Америки. В синїх, піною окружених долинах филь за баркою видко було стада морских птиць, з роду тих, що перебувають на полудневім ледовім океанї; они летїли за кораблем з неутомимою витревалостию і то опускали ся то підносили ся цїлком рівнобіжно до зеркала моря.

Капітан приглядав ся тим птицям малу хвильку, відтак єго погляд спочив на трех білих точках на овидї, а вкінци прикликав старшого официра до себе.

— Чи ви від тодї замітили що незвичайного при вашім кінци стола? — спитав єго переглянувши скорим поглядом горішний поклад.

— Нї, капітане, і менї навіть здаєть ся, немов би наші пани від якогось часу стали дуже обережні в своїх розмовах.

— Ви ще не довідали ся, хто є властиво той капітан Тролльоп?

— І то нї. Деякі з єго приятелїв могли би може децо про него сказати, але чи зробили би то? Може знає що про него пан Дент або котра з пань.

— Як раз они питали мене про него — перебив капітан. — Вигляд того чоловіка не подобаєсь менї.

— А однако він із всїх них найлїпше представляє ся.

— Кажу вам, що він менї не подобає ся — відповів капітан з притиском — і Мастерс противний менї. Але такого драба, як той чорний Кольдвель — тут оглянув ся осторожно — таку

---

[1]) На кождім кораблн є по кілька човен, котрими їздить ся з корабля до берега, або котрими на случай небезпечности люди ратують ся з потонаючого корабля.

звістно, що товариство основує ся на 20-короновий удїлах.

— **Пригода на зелїзници.** Дирекция зелїзниць державних доносить: Дня 2 с. м. вискочила із шин між стациями Козиці-Ямельно на шляху Львів-Янів машина, службовий віз, три вози особові і два вози товарові мішаного поїзду. Причиною пригоди був лїд із замерзлої води розлитої на гостинци, куди іде зелїзниця. З їдучих тим поїздом подорожних нїхто не потерпів ушкоджень.

— **Велике обманьство.** Сими днями утїк із Станиславова посередник з зиченю гроший, якийсь Крумгольц, натягнувши місцевих капіталїстів на яких 300.000 корон! Свої шахрайскі операциї переводив дуже просто. Підсував векслї з підробленими підписами тамошних купцїв і так вицигайовав гроші. Найбільшу утрату потерпів оден банк і контора виміни, бо сума витуманених Крумгольцом від сеї фірми гроший виносить поверх 200 тисяч корон. Крумгольц утїк минувшого четверга, підчас коли в суботу 28 м. м. его жінка заплатила вексель на 12 тисяч корон.

— **Крадїж.** З Загіря коло Сянока пишуть до одної з львівских часописий: В ночи з суботи на недїлю, т. є. з 28 на 19 січня обкрадено уряд громадский в Загірю. Невислїджені доси злочинцї винесли над ріку вертгаймівску касу, розбили єї і забрали готівкою 1600 корон.

— **Любі жінки.** Ілько Хомик, возьний львівского старостьва, донїс поліциї, що его жінка Франциска забрала єму всї єго річи, 1640 корон готівкою і книжочку каси щадничої на 200 корон та виїхала зі Львова нїби до свого вітця, а як показало ся з єї листу, переловленого Хомиком, вибирає ся она до Америки. Поліция займила ся віднайденєм Хомиковоі. — Михайло Кудриньский, зарібник з Гаїв під Львовом, зголосив ся також на поліцию з жалобою на свою жінку Явдоху, котра посварившись з ним, утїкла до Львова, полишаючи дома пятеро дрібних дїтий. Кудриньский просив аби віднайдено єму жінку і приставлено шупасом до Гаїв.

— **Самоубийство в театрі.** З Петербурга доносять, що в Миколаївскім театрі підчас представленя якийсь молодий чоловік скочив з ґалєриї на діл і убив ся на місци. Як здогадують ся, той чоловік мав бути арештованим, отже сховав ся до театру, але жандармерия обступила всї входи, щоби его зловити. З розпуки переслїдуваний допустив ся самоубийства.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 1 лютого: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·75 до 8·85; жито 6·70 до 6·80; овес 7·— до 7·30; ячмінь пашний 6·60 до 6·80; ячмінь броварний 7·10 до 7·50; ріпак 10·60 до 11·—; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·50; вика 7·50 до 9·—; бобик 6·75 до 7·25; гречка 7·50 до 7·75; кукурудза нова 8·50 до 8·75; хміль за 56 кільо 200·— до 210·—; конюшина червона 65·— до 85·—; конюшина біла 50·— до 62·—; конюшина шведска 65·— до 80·—; тимотка 25·— до 30·—.

Телеґрами.

Відень 4 лютого. Справа угорскої кризи ще не полагоджена. Зачувати, що ґр. Андраші не підняв ся місиї утвореня кабінету.

Відень 4 лютого. Розійшла ся тут чутка о намірении відкликаню Куропаткіна; говорять вже навіть, хто має стати его наслїдником.

Петербург 4 лютого. (Петерб. Аґ. тел.) Ґен. Ґріпенберґ (комендант другої армії російскої в Манджуриї) увільнений зі становища коменданта з причини злого стану здоровля (??) а команду по нім обняв ґен. Мілов.

Петербург 4 лютого. (Урядово). Ґен. Куропаткін телеґрафує під датою 2 с. м.: Я одержав вість, що Японцї розпочали сильну канонаду на місцевість Чаптухенан. Наші войска уступили ся, відтак однакож обсадили місцевість знову. Наші страти незначні.

Петербург 4 лютого. Після інформациї петербурґскої аґенциї телеґрафічної в рішаючім місци вість о увільненю Максима Горкого єсть передвчасна.

Петербург 4 лютого. Урядово стверджено, що в цїлій Росиї вертає знов порядок. Робітники розпочали знов роботу. Демонстрациї на улицях вже устали. Та й в Варшаві критичний час поволи минає.

Льондон 4 лютого. Після насцівшої тут телеґрами з Порт Люй (остров сьв. Маврикія) російска ескадра балтийска знаходить ся коло заливу Моссель в Індийскім Океанї коло каплияндского побережа.

Льондон 4 лютого. Доносять з Токіо, що Росияни розпочали вчера на лївім крилї на ново оживлену дїяльність. На фронтах обох армій відбувають ся заєдно стички серед густого огня пушок.

Петербург 4 лютого.) (Пет. Аґ. тел.) Цар принимав вчера знову в Царскім Селї депутацию робітників зложену з 5 членів. Були то робітники з державної монетарнї. Депутацию привезено царскими повозами до палати, а цар приняв єї в присутности міністра Коковцева і начальника фабрикациї державних банкнотів кн. Голіцина. (Чиновники грають комедию з робітниками перед царем).

розбійничу пику не хотів би я мати за ніякі скарби сьвіта між моїми моряками.

Старий офіцир опустив голову задумавшись. Підозріне капітана було для него загадочне, однако по правдї не більше як самому старому Бензонови. Бо чого властиво побоювано ся? Бунту десятьох подорожних? Але длячого мали би они бунтувати ся? Они ж чули ся цїлком вдоволеними і щасливими на кораблї. Хвалили нераз добре марсальске вино на кораблї, всї страви з кухнї дуже їм смакували, проходжували ся громадками по покладї, розмовляли спокійно і прилично і супротив пань поводили ся чемно і вічливо, як годило ся образованим людям і правдивим джентельменам. Отже звідки то підозріне старого Бензона? То було питанє, яке клином вбило ся в голову молодого чоловіка, коли він приступив до передного поруча горішного покладу і приглядав ся морякам, що мили поклад.

Того рана при снїданю були всї якось пригноблені. На кораблї лежав небіжчик, котрого треба було похоронити.

— Чи ви бачили вже коли похорон на мори, панно Манзель? — спитав молодий Мастерс.

— Нї, ще нїколи — відповіла молода дївчина і легко задрожала.

— Єсть якийсь стих о тім — замітив пан Стор. — Коли я був ще хлопцем, умів єго на память.

— Сто, а може й тисяч стихів писали про те — гаркнув Кольдвель, обертаючи своє темне, погане лице до пана Стора. — Стихи пишуть про кожду річ, про кожду пригоду на земли; про деякі з них віршомази тілько вже понаписували, що они виглядали би як паперові орли, до котрих хлопцї поприцїплювали за довгі хвости. Правда, капітане Бензон?

Капітан удав, що не чув питаня.

— Ви здаєть ся не великий приятель поезиї.

— Нї, так само як наш капітан.

Панна Гольроід засьміяла ся, а старий Бензон почервонів як бурак. Такими личними натяками чув він себе обидженим. Він служив від простого моряка і тому не міг стерпіти найменшої глумливої замітки, яка дотикала би єго образованя. Єго одинокою відповідию був згірдний і понурий косий погляд на ряди панів по правій і по лївій руцї, які видались єму підозрінними. Капітан Трольльоп глядів невдоволено і розмова майже цїлком перервала ся.

О годині пів до одинайцятої спущено труну до єго мокрої могили. Нїхто не знав нїчого про помершого, нї єго назвища, нї походженя. Панї були глубоко зворушені при сумнім обрядї, а панї Пикок навіть розплакала ся.

Скоро, як лиш глубінь закрила небіжчика, щезла і память по нім. Капітан замкнув свій молитвеник і пійшов до своєї каюти, аби винести секстант.

Минули три дни, а поручник Митьюс не міг записати до корабельного памятника нїчого надзвичайного.

По полудни третого дня вітер ослаб; зробила ся така тишина, що вітрила опали і цїлком повисли. Кучеряве перед тим зеркало моря стало гладке, вода филювала лїниво як розтоплене скло ледве замітними, плоскими хребтами, а корабель з трудом посував ся наперед. Перед баркою, по лївій сторонї, яких дві милї на переді стояло судно призначене до ловлї китів; при помочи сиґнальових фляґ і чорно помальованої дошки, на якій писано крейдою, довідано ся, що то судно американьске, що було на ловли три роки і що тепер вертає довкола полудневої Америки домів, куди має надію прибути за шість місяців.

Тяжкого, старого судна, як то, не можна було собі уявити; тупе і широке на переді, майже чотирогранне занурило ся так глубоко у воду і стояло так непорушно як яка скала. Три кораблї — „Квін“, американьский і далекий три-маштовець — стояли тепер в одній лінії.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).